

[Boeck-Hansen.]

har været ført i nær Tilslutning til den dengang siddende Regerings Lønpolitik, i meget nær Tilslutning dertil, og saa kommer dertil, at vi Gang paa Gang har hørt Bebrejdelser, ikke mod Arbejdsgiverforeningens Lønpolitik, nej, mod den lovgivende Forsamling, der har luret Arbejderne ved at lave om paa Arbejdsgivernes Lønpolitik. Det var slet ikke Arbejdsgiverne, der gjorde det, saa dette bare at slynge det ud i Luften, skal man være forsigtig med. Naar man ikke kan faa fat i Halen paa Ræven, skal man ikke slippe den løs.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Bertel Dahlgaard: Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen brugte det Udtryk, at vi drøftede Frihedskampen og hvad dertil hørte. Nej, det er netop det, vi ikke gjorde. Vi drøftede et sagligt Spørgsmaal om Forligsinstitutionen, og som Argument for en bestemt Ordning paa dette Omraade inddrog det ærede Medlem nationale Spørgsmaal, Spørgsmaal om Frihedskampen. Er det det, jeg gerne vil bede Tinget forskaanet for. Det ærede Medlem tager ogsaa fejl, naar han siger, at de brede Befolkningslag førte Frihedskampen for at sikre sig en anstændig Placering i Samfundet. Nej, det gjorde de aldeles ikke, for det forlangte de med Rette til alle Tider for Frihedskampen, og denne anstændige Placering i Samfundet, som de med Rette har Krav paa, har jeg kæmpet for, saa længe jeg har deltaget i det offentlige Liv. Derfor henstiller jeg stadig, at man ikke, hver Gang man skal drøfte en Sag her i Tinget, taler om Frihedskamp og national Overbevisning af den ene eller den anden Art. Der tror jeg, at de ærede Kommuniste i det lange Løb vil faa vanskeligt ved at konkurrere.

Til det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen skal jeg bemærke, at jeg selvfølgelig ikke har tænkt paa at ville sige, at Arbejdsgiverorganisationerne gerne saa Arbejdskamp. Det falder mig ikke ind, for som Helhed gør man det selvfølgelig ikke. Men paa den anden Side kan man dog heller ikke udtrykke sig, som det ærede Medlem gør. Der kan ikke være Tvivl om — det viser vor økonomiske Historie paa dette Omraade ogsaa Gang paa Gang —, at naar en Organisation ser sin Fordel ved Arbejdskamp, fordi den er sikker paa

sin Styrke i den givne Situation over for Modparten, sikker paa, at Kampen kan vindes, saa sættes Kampen ind ud fra Styrkehensynet paa den Maade, at Styrkehensynet kommer til at overveje det saglige Hensyn. Det er i disse Situationer, Samfundsmagten har Retten til at sætte sig op mod Organisationerne.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen, at det er jo ikke Saaledes, som det ærede Medlem en Gang imellem synes at mene, at Voldgiften er et specielt Radikalt-Venstre-Synspunkt. De, der husker den Diskussion, der har været ført her i 1944 og 1945, navnlig 1944, om den Sag, ogsaa fra Arbejdsgiverforeningens Side, vil erindre, hvorledes man erkendte — det er ogsaa erkendt i Arbejdsgiverforeningens Organ „Arbejdsgiveren“ —, at Forudsætningen for at undgaa en Voldgiftsordning i den kommende Tid er at finde frem til Former, som Befolkningens store Flertal vil kunne respektere. Jeg kan i øvrigt henvise til, at det ikke er saa forfærdelig mange Maaneder siden, at et Blad som „Berlingske Tidende“ sluttede en Omtale af hele denne Sag ved at sige, at det givne er sikkert, at Samfundet ikke mere kan affinde sig med de Forstyrrelser og Ødelæggelser, de ubundne Arbejdskonflikter fører med sig. Det er aldeles ikke et specielt radikalt Synspunkt. Det er et Synspunkt, der lever dybt i den danske Befolkning, og som man kan være overbevist om, at kommende store Konflikter vil faa til at rejse sig med en saadan Styrke, at Organisationerne ogsaa nok skal komme til at tage Hensyn dertil igen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Axel Kristensen: Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard tager ganske fejl, naar han taler om, at disse Organisationer vælger Kampen efter den Styrke, de tror de har i Øjeblikket. Saaledes vil det i hvert Fald ikke være for Arbejdsgiverne. Det er maaske naturligt — og deri ligger ingen Bebrejdelse fra min Side —, at Fagforeningerne vil gøre det. Men hvis man gennemgaaer Arbejdskampenes Historie i den Tid, der har været Organisationer, viser det sig, at Arbejderne næsten altid har faaet deres Lønstigninger og Forbedringer af deres Vilkaar ved Forlig, fordi Arbejdsgiverne taber meget stærkt ved Arbejdskamp og derfor i de Perioder, hvor der er Mulighed for Lønstigning, for Hæv-